

bedring af de mange nyopførte Filialkirker. Endelig trænger ogsaa Kirkesynsloven af 1861 i høj Grad til Fornyelse. Det er kun naturligt, at naar Menighederne faa alle disse Indseender med Sognekirkens ydre Forhold, kommer ogsaa selve Kirkebygningens Forhold ind under den Repræsentations Afgørelse, som Sognemeningen fremskaffer. Der foreligger ogsaa her rede et Lovforslag om Syn over Kirker og Kirkegaarde.

Man vil saaledes se, at der er en Række Opgaver, der kun vente paa, at Menighedsraadene skulle komme til Stede, og der vil ogsaa for Lovgivningen i den nærmeste Tid blive en Række Opgaver at løse for at sætte disse Menighedsraad i Virksomhed. Jeg mener derfor, at det vil være godt og tidssvarende at faa dette Lovforslag ophøjet til Lov, for det vil blive en Kilde til en god og tiltrængt Virksomhed i vore Sognemenerigheder.

Det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen) udtalte sin Beklagelse over en Ændring, der var kommen ind i § 25 i Fjor. Det ærede Medlem gjorde dog opmærksom paa, at der ogsaa ifølge Lovforslagets nuværende Form er en Mulighed for, at man i Centraladministrationen kan tage Hensyn til de i de enkelte Tilfælde foreliggende Forhold, og jeg vil gerne understrege, at det selvfølgelig har været Hensigten med denne Tilføjelse i § 25, andet Stykke, at netop, hvor der er en Kaldskapellan, som har en selvstændig Virksomhed — saaledes som det ærede Medlem udtalte — og bor i et andet Sogn end Sognepræsten og derved faar en Del kirkelige Forretninger at besørge paa en ret selvstændig Vis, skulde Menigheden faa Lejlighed til at udtale sig om sine Ønsker. Men jeg tror, at det, naar man i al Almindelighed ser paa Forholdene, er rigtigt, som ogsaa det ærede Medlem fra Hornslet (Povlsen) nævnte, at naar der er to Præster i samme Sogn, bør der tages meget stærkt Hensyn til Mindretallet ved Besættelsen af det ene af de to Embeder. Imidlertid kan jeg tilsige det ærede Medlem for Horsens Landkreds, at det er Ministeriets Hensigt at bruge den Udvej, som § 25 i sin nuværende Affattelse skaber, til at lade Sognemeningen i et Tilfælde som det af det ærede Medlem

nævnte faa en Anledning til at ytre sine Ønsker, naar Talen er om Præstevalg.

Jeg skal da slutte disse faa Bemærkninger med at udtale, at jeg har et godt Haab om, at det foreliggende Lovforslag, som jeg meget anbefaler det høje Tings Medlemmer at stemme for, naar det ophøjes til Lov og kommer til at gøre sig gældende i Folkekirkens Liv, vil kunne være med til at kalde ad de Kræfter, der ville styrke og bevare den Folkekirke, der har tjent vort Folk indtil denne Dag inderlig, stærkt og godt.

Moltesen: Det ærede Medlem fra Vonsild (Bramsen) talte om, at det sagligt og politisk havde været bedre, om Venstre var gaaet sammen med Højre i denne Sag i Stedet for med de Radikale og Socialdemokraterne. Det, der har ligget for i Udvalget, har ikke været et politisk Spørgsmaal, og det har glædet mig, at der ikke fra Regeringens Side har været ønsket noget i den Retning, hvad man meget vel kunde tænke sig ved Slutningen af en Samling som denne. Vi have kunnet forhandle sagligt om denne Sag, og det har gjort, at vi indtog det Standpunkt, vi have indtaget, og som vi alle kunne forsvare overfor de forskellige Partier indenfor den danske Folkekirke. Det er forstaaeligt, at man fra visse Sider har villet lave Politik paa denne Sag — det bliver der for Resten lavet paa enhver Sag her i Rigsdagen —, men det er ikke rigtigt, naar den ærede Ordfører for Mindretallet udtalte, at Mindretallet havde krævet som noget af det nødvendige en Ændring af § 11 i den Retning, at man skulde have en Trosbekendelse med ind, og at Præsten skulde være født Formand. Det passer slet ikke. Det, der nemlig krævedes af Mindretallet, var en Ændring af § 11 og saa den Sættelse af det kirkelige Udvalg, som her foreslaas. Derom stod Striden og ikke om Præsten som født Formand, men kun om disse to Ting, og dem havde vi at tage vort Standpunkt til. Venstre havde ikke andet at gøre ifølge Partiets Stilling og hele politiske Fortid end at indtage den Holdning, vi gjorde. Naar vi skulde tage et sagligt og ikke et politisk Hensyn for Skattelovens eller andre Loves Skyld, maatte vi gøre det, vi gjorde.